

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ing. Z. M.**, zastoupen Mgr. Dušanem Petrlíkem, advokátem se sídlem Mánesova 11/3b, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2011, č. j. 2010/98091-424 a rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2011, č. j. 2010/90529-424, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 12. 2014, č. j. 41 A 5/2013 – 186,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 12. 2014, č. j. 41 A 5/2013 - 186, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Úřadu práce ve Žďáře nad Sázavou (dále „úřad práce“) ze dne 15. 9. 2010, č. j. ZRA-2116/2010-ZRM01 a č. j. ZRA-2117/2010-ZRM01 byla žalobci (dále „stěžovatel“) uložena povinnost vrátit podporu v nezaměstnanosti v částce 70.462 Kč a podporu při rekvalifikaci v částce 68.334 Kč. Proti uvedeným rozhodnutím podal žalobce odvolání, na základě nichž precizoval žalovaný výroky prvoinstančního orgánu tak, že doplnil období, za která má stěžovatel povinnost podporu vrátit, a v ostatním prvoinstančním rozhodnutí potvrdil (rozhodnutí ze dne 11. 1. 2011, č. j. 2010/90529-424 a č. j. 2010/98091-424).

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel správní žalobou. Tvrdil, že rozhodnutí úřadu práce ze dne 9. 10. 2009, č. j. ZRA-2412/2009-ZRM01 (dále „podkladové rozhodnutí“) o jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, které je zároveň nezbytným podkladem pro napadená rozhodnutí, nenabýlo právní moci. Rozhodnutí o odvolání, které proti podkladovému rozhodnutí podal (dále také „předmětné rozhodnutí“), mu totiž nebylo dosud doručeno. Stěžejní byla argumentace, že mu předmětné rozhodnutí nemohlo být platně doručeno do datové schránky insolvenčního správce, když v této pozici ve správním řízení nefiguroval. Kromě toho stěžovatel namítl, že úřad práce rozhodoval nad rámec jím zahájených řízení, k čemuž žalovaný v rámci odvolacího řízení náležitě nepřihlédl.

Rozsudkem ze dne 16. 10. 2013, č. j. 41 A 5/2013 – 93 Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) napadená správní rozhodnutí zrušil, neboť dospěl k závěru, že stěžovatel vystupoval před správním orgánem v roli fyzické osoby, a nebylo tudíž možné doručovat mu do datové schránky podnikající fyzické osoby – insolvenčního správce.

Proti rozsudku krajského soudu se žalovaný bránil kasační stížností, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 Ads 100/2013 – 42 (dále „předcházející rozsudek“). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovaný měl respektovat, v jaké roli stěžovatel v řízení vystupoval (fyzická osoba nebo insolvenční správce) a podle toho písemnosti do datové schránky doručovat. Zdejší soud nicméně zdůraznil, že je nezbytné zabývat se materiální funkcí doručování a z tohoto hlediska posoudit, zda se stěžovatel s písemností seznámil, respektive mohl a měl se seznámit. Tím se ovšem krajský soud nezabýval, a důvody rozhodnutí tudíž opřel o skutečnosti, které nebyly v řízení dostatečně zjištěny. Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nový rozsudek Krajského soudu v Brně

Krajský soud ve věci opětovně rozhodl rozsudkem ze dne 4. 12. 2014, č. j. 41 A 5/2013 - 186, napadeným nyní posuzovanou kasační stížností, a správní žalobu zamítl. Zaměřil se přitom na otázku, zda byla materiální funkce doručování splněna. Krajský soud vycházel rovněž z nových důkazů a tvrzení. Stěžovatelem byla předložena zpráva Ministerstva vnitra ze dne 23. 4. 2010, kterou mu bylo oznámeno, že mu byla jeho datová schránka insolvenčního správce znepřístupněna zpětně k 1. 1. 2010. Žalovaný naopak předložil dokument, v němž Ministerstvo vnitra sděluje, že se dne 5. 2. 2010 do příslušné datové schránky přihlásil stěžovatel jako primárně oprávněná osoba, čímž k doručení předmětného rozhodnutí došlo. V řízení byl následně proveden výslech svědka (stěžovatelova syna), který měl datovou schránku obsluhovat a doručené písemnosti stěžovateli následně předávat. Svědek uvedl, že stěžovateli předával jen dokumenty související s činností insolvenčního správce a nepamatuje si, že by z datové schránky vyzvedával dokument týkající se stěžovatele jako fyzické osoby.

Podle krajského soudu je na základě dokazování nepochybné, že bylo předmětné rozhodnutí do datové schránky podnikající fyzické osoby – insolvenčního správce, zřízené stěžovateli, doručeno dne 5. 2. 2010 v 18:51:56 hod. Krajský soud proto zkoumal, zda se

v danou dobu do datové schránky přihlásil stěžovatel, a zda došlo k materiální funkci doručování. Za účelové považoval soud tvrzení, že byl přístupem do datové schránky pověřen syn stěžovatele, nicméně i kdyby tomu tak bylo, vyplývá z jeho výpovědi, že se v inkriminovanou dobu do datové schránky přihlásil. Dle krajského soudu tak k doručení písemnosti došlo a je zcela nepravděpodobné, že by následně nebyla pošta stěžovateli předána. V této souvislosti soud upozornil, že stěžovatel byl o jiných písemnostech dodávaných do datové schránky bezproblémově informován.

Z provedených důkazů měl krajský soud za prokázané, že ať už se do datové schránky přihlásil stěžovatel nebo jeho syn jako oprávněná osoba, muselo se předmětné rozhodnutí dostat do rukou stěžovatele a materiální funkce doručování tak byla splněna. Opačná tvrzení považoval soud za účelová a neprokázaná. Žaloba proto byla zamítnuta.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 28. 1. 2015, doplněnou podáním ze dne 2. 4. 2015, napadá stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Má za to, že z provedeného dokazování nevyplývá, že by v případě předmětného rozhodnutí byla materiální funkce doručování splněna. Uvádí, že z pozice insolvenčního správce podle § 77 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále „insolvenční zákon“), zmocnil třetí osobu k přejímání písemností, přičemž k realizaci tohoto zmocnění jí předal přístupové údaje do datové schránky. Nepředpokládal přitom, že by do datové schránky insolvenčního správce byly doručovány písemnosti týkající se ho jako fyzické osoby. Vzhledem k tomu, že obsluhu datové schránky neprováděl, nemohlo dojít k materiální funkci doručení. Podle stěžovatele bylo rovněž prokázáno, že se v uvedený časový okamžik do datové schránky přihlásila osoba, kterou k tomu pověřil.

Stěžovatel se následně zabývá materiální funkcí doručování. Odkazuje na rozhodnutí zdejšího soudu č. j. 1 Afs 148/2008 – 73 a č. j. 1 As 90/2010 – 95 a konstatuje, že jeho následné počínání odporuje tomu, jak by se choval, kdyby se s písemností skutečně seznámil. Upozorňuje, že předmětné rozhodnutí nenapadl správní žalobou, ač by tak bezesporu učinil, kdyby se mu do rukou dostalo.

Dle stěžovatele se nakonec soud nedostatečně vypořádal s problematikou zahájení správního řízení podle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Stěžovatel se domnívá, že ačkoli žalovaný v souladu se zmiňovaným ustanovením označil předmět řízení a vztáhl jej pouze na období výkonu funkce insolvenčního správce, rozhodl následně i o jiném období, pro které však nebylo řízení vůbec zahájeno, a v němž už funkci insolvenčního správce nevykonával. Uvádí k tomu, že správní orgán nemůže rozhodnout nad rámec jím zahájených řízení, ale pouze v rozsahu, který si vymezil.

Závěrem stěžovatel dodává, že rozsudek krajského soudu je v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu i s názorem

vysloveným v rozsudku, kterým bylo předcházející rozhodnutí krajského soudu zrušeno. Navrhuje proto napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 27. 4. 2015. Konstatuje, že se stěžovateli nepodařilo prokázat, že by k přístupu do datové schránky pověřil svého syna, popřípadě jinou osobu, která by se v inkriminovanou dobu do datové schránky přihlásila. Upozorňuje, že stěžovatel je dle zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“) jedinou oprávněnou osobou. Podotýká navíc, že argumentace o pověření syna byla uplatněna až po předcházejícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Dle žalovaného není relevantní ani odkaz na insolvenční zákon, neboť posuzovaná problematika se řídí výhradně zákonem o elektronických úkonech. Předal-li proto stěžovatel přihlašovací údaje do své datové schránky jiné osobě, jde takové jednání k jeho tíži. Poznamenává také, že pouze z následného chování stěžovatele nelze usuzovat, že by mu nebylo předmětné rozhodnutí platně doručeno. Závěrem žalovaný konstatuje, že závěr krajského soudu plně odpovídá názoru Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku.

K vyjádření žalovaného podal stěžovatel repliku, v níž však nebyly obsaženy žádné nové informace.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s. S ohledem na specifickou procesní situaci se Nejvyšší správní soud navíc zabýval přípustností kasační stížnosti z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Posuzovaná kasační stížnost totiž směřuje proti rozsudku, jímž krajský soud rozhodl znovu poté, kdy bylo jeho původní rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem (věc byla zdejším soudem vedena pod sp. zn. 3 Ads 100/2013).

K přípustnosti opětovně podané kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud komplexně vyjádřil např. v rozsudku ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58. Vyplývá z něj, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zpravidla nelze vztáhnout na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká krajskému soudu procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav nebo nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti by v tomto případě znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 As 79/2009 – 165). Stejně tak je opětovná kasační stížnost obvykle přípustná, pokud krajský soud doplnil po zrušení svého původního rozsudku dokazování, byť nově zjištěné skutečnosti hodnotil v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným obecně a obiter dictum ve zrušujícím rozsudku (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2009, č. j. 8 As 25/2009 – 71, srov. také usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 Afs 59/2007 – 56). Pro nyní posuzovanou věc je navíc relevantní,

že podá-li kasační stížnost v téže věci druhý účastník řízení, byla by jeho kasační stížnost nepřipustná jen v těch otázkách, v nichž tento účastník napadá závěry krajského soudu vycházející z aplikace právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku (viz např. rozsudky ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 As 1/2011 – 139, či ze dne 22. 9. 2011, č. j. 6 Ads 14/2011 – 241).

Předchozí rozsudek krajského soudu neobstál, neboť jej soud opřel o skutečnosti, které nebyly v řízení dostatečně zjištěny. Nejvyšší správní soud přitom explicitně nehodnotil věcnou stránku případu a pouze naznačil, jakým směrem by se mělo další dokazování ubírat. Napadá-li nyní stěžovatel závěry krajského soudu, které vycházejí z doplněného dokazování, jedná se o argumentaci novou, Nejvyšším správním soudem v předchozím řízení neřešenou. S ohledem na tyto okolnosti a shora citovanou judikaturu je tudíž kasační stížnost přípustná i ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V předcházejícím rozsudku Nejvyšší správní soud vytyčil směr, jakým by se měl v otázce doručování do datové schránky následný přezkum ubírat. Především bylo důležité zjistit, zda byla splněna materiální funkce doručování, tedy zda se stěžovatel s předmětným rozhodnutím seznámil, respektive mohl a měl seznámit. Krajský soud provedl další dokazování, z něhož vyplynuly následující skutečnosti. Dne 23. 4. 2010 bylo stěžovateli Ministerstvem vnitra oznámeno zneprístupnění inkriminované datové schránky a to zpětně od 1. 1. 2010. Oznámení obsahovalo mimo jiné informaci, že zprávy, které byly do data faktického zneprístupnění datové schránky doručeny přihlášením, zůstávají ve stavu doručeno. Žalovaný podpořil svou argumentaci sdělením Ministerstva vnitra ze dne 17. 12. 2013, podle kterého se do předmětné datové schránky přihlásil dne 5. 2. 2010 v 18:51:55 hodin stěžovatel, jakožto osoba primárně oprávněná. Novým důkazem byla také výpověď svědka – stěžovatelova syna, který datovou schránku obsluhoval. Stěžovatel přitom tvrdil, že syna zmocnil k administraci datové schránky a předal mu své přístupové údaje.

Nově obstarané důkazy jsou dostatečným podkladem k posouzení, zda byla v případě předmětného rozhodnutí materiální funkce doručení splněna. Lze proto konstatovat, že na rozdíl od předcházejícího řízení, se nyní přezkoumávaný rozsudek opírá o skutečnosti, které byly řádně a úplně zjištěny. Nejvyšší správní soud však ne zcela souhlasí se způsobem, jak byly nové důkazy hodnoceny. Ztotožnit se nakonec nelze ani s tím, jak krajský soud problematiku doručování do datových schránek uchopil.

Nejvyšší správní soud považuje za prokázané, že předmětné rozhodnutí bylo do datové schránky zřízené stěžovateli (jako insolvenčnímu správci) dodáno dne 5. 2. 2010 v 13:28:14 hod. (viz potvrzení o doručení založené ve správním spise). Podle sdělení Ministerstva vnitra se dne 5. 2. 2010 v 18:51:55 hod. přihlásila do datové schránky primárně oprávněná osoba. Primární oprávnění přístupu do datové schránky je definováno v ustanovení § 8 odst. 1 až 5 zákona o elektronických úkonech, přičemž na daný případ dopadá odst. 2 tohoto ustanovení. Dle něj je k přístupu do datové schránky podnikající

fyzické osoby oprávněna podnikající fyzická osoba, pro niž byla datová schránka zřízena. Je přitom nesporné, že datová schránka byla automaticky zřízena stěžovateli poté, co byl zapsán do seznamu insolvenčních správců (srov. § 4 odst. 3 zákona o elektronických úkonech). Vyplyvá z toho, že primárně oprávněnou osobou byl pouze stěžovatel, a měl tudíž plná přístupová práva. Podle § 17 odst. 3 zákona o elektronických úkonech platí, že dokument, který byl dodán do datové schránky, je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu. Vzhledem k tomu, že se dne 5. 2. 2010 v 18:51:55 hod. přihlásila do datové schránky primárně oprávněná osoba, která disponuje přístupem ke všem dodaným dokumentům, došlo jejím přihlášením k doručení předmětného rozhodnutí. Dále je třeba usoudit, zda mohlo být doručení ovlivněno zpětným znepřístupněním datové schránky, k němuž došlo dne 23. 4. 2010 s účinky od 1. 1. 2010.

Znepřístupnění datové schránky je upraveno v ustanovení § 11 zákona o elektronických úkonech, přičemž v dané věci je podstatné, že Ministerstvo vnitra znepřístupní datovou schránku podnikající fyzické osoby a právnické osoby, a to případně i zpětně, ke dni jejího výmazu ze zákonem stanovené evidence (viz odst. 2 tohoto ustanovení). Zpětné znepřístupnění datové schránky má na datové zprávy dodané v mezidobí (v posuzovaném případě od 1. 1. 2010 do 23. 4. 2010) v podstatě následující dopady. Zprávy, které jsou do zpětně znepřístupněné datové schránky dodány, ale nejsou do dne faktického znepřístupnění doručeny (v mezidobí nedošlo k přihlášení osoby oprávněné k přístupu k dokumentu) se považují za nedoručené a nedoručitelné. Stejně je tomu u zpráv, které byly doručeny fikcí (srov. § 17 odst. 4 zákona o elektronických úkonech). O nedoručitelnosti by přitom odesílatel měl obdržet informaci. Naopak zprávy, které byly dodány a přihlášením příslušné osoby i doručeny, se považují za doručené. Nacházejí se tedy prakticky ve stejném stavu, jako by datová schránka zpětně znepřístupněna nebyla (blíže k fungování datových schránek např. v oficiální nápovědě dostupné na www.mojedatovaschranka.cz). Právě posledně uvedená situace nastala v posuzovaném případě, neboť v mezidobí (5. 2. 2010) se do datové schránky přihlásila primárně oprávněná osoba a nastalo tím doručení ve smyslu § 17 odst. 3 zákona o elektronických úkonech. Zpětné znepřístupnění datové schránky tak nemělo na doručení předmětného rozhodnutí žádný vliv. Ostatně stěžovatel byl na tuto skutečnost v oznámení Ministerstva vnitra upozorněn.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného konstatuje, že dne 5. 2. 2010 došlo k platnému doručení předmětného rozhodnutí. Otázkou zůstává, zda byla takovým doručením splněna i materiální funkce doručování.

Krajský soud věc pojal tak, že materiální funkce doručování být splněna musela, neboť se stěžovateli nepodařilo prokázat, že by měl se synem dohodu o administraci datové schránky, a i kdyby tomu tak bylo, pokládal soud za nepravděpodobné, že by zůstalo předmětné rozhodnutí před stěžovatelem utajeno. Nejvyšší správní soud však s takovým náhledem nesouhlasí. V dané věci je nutné vycházet ze zákona o elektronických úkonech a respektovat možnosti, které zákon k obsluze datových schránek nabízí. Nepoužitelný je naopak insolvenční zákon, na nějž stěžovatel odkázal.

Nejen z praktických důvodů je přístup a obsluha datových schránek umožněna i

osobám odlišným od osoby, pro kterou byla datová schránka zřízena (osoba oprávněná). Zákon o elektronických úkonech umožňuje osobě oprávněné pověřit obsluhou datových schránek libovolný počet osob (pověřená osoba) a nastavit jim příslušná oprávnění. Standardně např. nemůže pověřená osoba přistupovat k dokumentům určeným do vlastních rukou adresáta (v případě datové schránky podnikající fyzické osoby je adresátem osoba oprávněná), nicméně přístup k těmto typům dokumentů jí může osoba oprávněná povolit. Specifické postavení zaujímá administrátor datové schránky (§ 8 odst. 7 zákona o elektronických úkonech), který může převzít prakticky celou agendu spojenou s obsluhou a činit úkony standardně povolené jen osobě oprávněné. Uvedený exkurz jasně dokládá, že oprávněná osoba má celou řadu možností, jak upravit obsluhu datových schránek a může si zvolit, komu bude přístup garantován.

S přístupem do datové schránky se však pojí i několik povinností, které musejí být příslušnými osobami dodržovány. Osoby disponující přístupem jsou především povinny dbát na bezpečnost a využívat datové schránky tak, aby nedošlo k ohrožení celého systému (viz § 8 odst. 9 zákona o elektronických úkonech). Povinností těchto osob je také zacházet s přístupovými údaji tak, aby nemohlo dojít k jejich zneužití (srov. § 9 odst. 2 zákona o elektronických úkonech). Účelem posledně uvedeného je nejen ochrana konkrétního „majitele“ datové schránky a případných citlivých údajů, ale také garance pro odesílatele, že bude datová zpráva doručena zamýšlenému adresátovi. Právě tento aspekt má stěžejní význam v nyní posuzované věci, neboť stěžovatel uvedl, že své přístupové údaje předal synovi a zároveň ho k obsluze datové schránky zmocnil. Přístupové údaje osoby oprávněné jsou však s touto osobou bezprostředně spjaty a v žádném případě by s nimi neměly disponovat osoby jiné. Pokud se osoba oprávněná rozhodne, že své přístupové údaje jinému poskytne, nese plně veškerá rizika s tím spojená. Pro orgány veřejné moci je totiž v zásadě irelevantní, jakým způsobem je upraven vztah mezi osobou oprávněnou a tím, komu přístupové údaje poskytla, jak bude docházet k předávání pošty apod. Optikou zákona o elektronických úkonech se totiž bude na datovou zprávu nahlížet jako na doručenou vždy, když bude přístup do datové schránky skrze přístupové údaje oprávněné osoby proveden. S jistou mírou zjednodušení lze předáním přístupových údajů rozumět předání vlastní virtuální identity, což může mít závažné důsledky.

Vztáhnou-li se výše uvedené závěry na danou věc, nezbyvá než konstatovat, že materiální funkce doručování byla splněna. Dle výpisu Ministerstva vnitra se do datové schránky přihlásil v inkriminovaný okamžik stěžovatel, který je zároveň osobou oprávněnou. Jeho přihlášením došlo k doručení předmětného rozhodnutí a vzhledem k tomu, že se tak stalo v mezidobí od účinnosti zpětného znepřístupnění do faktického znepřístupnění, pohlíží se na tuto datovou zprávu jako na doručenou. Neobstojí tvrzení, že se stěžovatel s písemností neseznámil, neboť skrze jeho přístupové údaje obsluhovala datovou schránku jiná osoba. Je na stěžovateli, jak bude zacházet se svými přístupovými údaji, a zda bude dodržovat povinnosti plynoucí ze zákona o elektronických úkonech. Rozhodl-li se stěžovatel, že své přístupové údaje poskytne jinému, jde toto jednání zcela k jeho tíži a pro orgány veřejné moci nemůže mít větší relevanci. V takových případech je pouze na stěžovateli, aby si zajistil, že bude s datovými zprávami včas seznámen. Jinými slovy, ve vztahu k datovým schránkám je nezbytné pokládat materiální funkci doručování za splněnou, jsou-li splněny podmínky doručení plynoucí ze zákona o elektronických úkonech a k doručení došlo přihlášením příslušné osoby (v daném případě osoby

oprávněně). Tyto podmínky byly v řešené věci nepochybně splněny.

Nic na tom nemění ani následné chování stěžovatele. Nejvyšší správní soud nepochybně, že chování adresáta může být pro posouzení materiální funkce doručování podstatné, ale jedná se jen o indicii, která by musela být podepřena dalšími skutečnostmi. V posuzovaném případě je ovšem stěžejní, že se do datové schránky oprávněná osoba přihlásila, k doručení písemnosti došlo a seznámení s ní se automaticky presumuje. Platí závěr vyslovený již v předcházejícím rozsudku, že není podstatné, *„zda se žalobce po přihlášení do datové schránky s obsahem písemnosti seznámil. Pokud by tak neučinil, jednalo by se o situaci analogickou s neotevřením klasické poštovní obálky platně doručené do vlastních rukou.“*

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že předmětné rozhodnutí bylo stěžovateli platně doručeno. Přestože problematiku doručování do datových schránek neuchopil krajský soud zcela správně, nemělo to vliv na výsledné posouzení stěžejní otázky, zda podkladové rozhodnutí nabylo právní moci či nikoli. Zdejší soud tudíž aprobuje závěr, že podkladové rozhodnutí právní moci nabylo a mohla na jeho základě být vydána rozhodnutí o vrácení podpory v nezaměstnanosti a při rekvalifikaci.

Dalším důvodem kasační stížnosti je tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v otázce, zda prvoinstanční správní orgán nerozhodoval nad rámec předmětu řízení, který si sám specifikoval v oznámení podle § 46 odst. 1 správního řádu.

Nejvyšší správní soud zjistil, že k této problematice napadený rozsudek žádnou argumentaci neobsahuje. Krajský soud se soustředil pouze na otázku doručování do datové schránky a zcela pominul další žalobní námitky. Dle ustálené judikatury zdejšího soudu přitom platí, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné tehdy, pokud soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, popřípadě rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Nejvyšší správní soud proto i v nyní posuzované věci dospěl k závěru, že se jedná o rozsudek v daném smyslu nepřezkoumatelný. Přisvědčit je proto třeba tvrzení stěžovatele směřujícímu ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že systém správního soudnictví je založen na kasačním principu, nemohl se Nejvyšší správní soud k opomenuté problematice vyjádřit, neboť by nepřípustně nahrazoval úvahu krajského soudu a shora uvedený kasační princip by tím popřel.

Závěrem lze shrnout, že krajský soud, byť s jistou nepřesností, učinil správný závěr ve vztahu k naplnění materiální funkce doručování předmětného rozhodnutí. Správně proto vyřešil rovněž otázku, zda podkladové rozhodnutí nabylo právní moci či nikoli. Ostatní žalobní argumentaci krajský soud zcela pominul a zatížil tak rozsudek shora uvedenou vadou dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vzhledem k tomu Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil podle § 110 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, ve kterém bude tento soud povinen vypořádat všechny žalobní námitky a v otázce doručování předmětného rozhodnutí bude vycházet ze shora vyslovených závěrů.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s.

krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu